

Arrest

nr. 202 465 van 16 april 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. DETHEUX
Maliestraat 13
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, op 8 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. ISHAQUE *loco* advocaat A. DETHEUX en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een staatsburger te zijn van Tanzania van Mnyasa-origine, geboren te Pemba op Zanzibar, waar u tot aan uw vertrek uit het land heeft gewoond. U maakte uw secundaire studies af en had sinds 2010 een zaak informaticamateriaal waarvoor u geregeld naar het buitenland reisde. In 2012 was u kort actief als informaticus bij de televisie. U verklaart lid te zijn van het Civic United Front (CUF), een oppositiepartij in Tanzania. Op 30 november 2012 bent u gehuwd.

Jullie hebben één zoon, A.O.A. geboren op 09 mei 2014. Eind 2015 bent u gescheiden, u heeft geen contact meer met uw voormalige vrouw en uw zoon verblijft bij uw ouders. U verklaart homoseksueel te zijn. In de lagere school deelde u een kamer met uw neef, hij daagde u uit tot homoseksuele handelingen. U begon hiermee toen u veertien jaar was en u bleef deze relatie met uw neef onderhouden tot 2007. Sinds 2011 heeft u een relatie met A.. U zette deze relatie tijdens uw huwelijk in het geheim verder. Sinds 2014 deden geruchten de ronde over deze relatie. U bent dan ook gescheiden toen uw vrouw bevestiging had dat u homoseksueel was. Op 22 oktober 2016 kwamen drie veiligheidsagenten en vijf familieleden van A. naar uw huis terwijl u er met hem samen was. Ze sloegen u en namen u en A. mee naar het politiekantoor. A. werd de volgende dag opnieuw vrijgelaten. Op 25 oktober 2016 werd u dankzij de onderhandelingen van uw vader op borg vrijgelaten. Er werd wel een rechtszaak tegen u begonnen en uw paspoort werd in beslag genomen om er voor te zorgen dat u het land niet zou ontvluchten. Op 26 oktober 2016 bent u vertrokken uit Pemba. U ging per boot naar Dar Es Salaam en verbleef er in een gehuurde kamer. Daar ontmoette u een smokkelaar die u op 08 november 2016 per vliegtuig naar België bracht. Op 22 november 2016 heeft u asiel aangevraagd.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw rijbewijs, een arrestatiebevel, een geschreven bevel van de politie van Pemba om u aan te houden, verschillende kranten –en internetartikelen die de algemene situatie voor homoseksuelen in Tanzania beschrijven en twee attesten van het Regenbooghuis waarin wordt gesteld dat u hun bijeenkomsten volgt. Uw advocaat bezorgt het Commissariaatgeneraal een begeleidend schrijven waarin zij problemen van begrip opmerkte gedurende het gehoor omdat het gehoor in het Frans werd gevoerd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen voor vervolging omwille van uw homoseksuele geaardheid. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw geaardheid en derhalve evenmin aan de vervolging ten gevolge van deze geaardheid.

Ondanks het feit dat het CGVS rekening houdt met het gegeven dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze uw seksuele geaardheid te bewijzen, mag het CGVS wel van een asielzoeker, die zichzelf identificeert als homoseksueel, verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Het CGVS mag met andere woorden van een asielzoeker die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn homoseksualiteit een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas verwachten. U blijft hierbij in gebreke

Wanneer door het Commissariaat-generaal wordt gepolst naar uw beleving en de ontdekking van uw ontluikende homoseksuele geaardheid legt u zodanig weinig doorleefde verklaringen af dat dit afbreuk doet aan uw homoseksuele geaardheid. U verklaart dat u door uw neef seksueel werd uitgedaagd toen jullie op school een kamer deelden. Hij wou u overtuigen samen homoseksuele handelingen te stellen (gehoorverslag CGVS p.18). Wanneer u wordt gevraagd wat u bedoelt met het uitdagende gedrag van uw neef stelt u dat hij wou dat u die homoseksuele ervaring met hem deelde. Het is daarbij uiterst frappant dat wanneer u wordt gevraagd hoe dat dan begonnen is, u kortweg stelde dat ‘hij uw penis heeft genomen en hem in zijn anus heeft gedaan’ (gehoorverslag CGVS p.18). Aangezien u hier voor het eerst de kans krijgt uw eerste homoseksuele ervaring te beschrijven kan dit beschouwd worden als een wel heel erg botte en weinig doorleefde beschrijving van de eerste gebeurtenissen die uw homoseksuele identiteit zouden gaan bepalen. Het is pas wanneer verder wordt aangedrongen op welke manier hij u hier toe trachtte te overtuigen dat u verklaart dat hij met u praatte over homoseksualiteit en het penetreren van mannen en bleef aandringen dit ook eens te proberen (gehoorverslag CGVS p.19). U verklaart dat dit u initieel niet aansprak maar u zich mettertijd meer en meer inbeelde dat het de moeite loonde het eens te proberen. U verklaart daarbij dat op dat moment ook uw hormonen opspeelden waardoor een lichaam soms ‘raar’ reageert. Het is, volgens uw verklaringen, op die manier dat u het idee kreeg om op zijn avances in te gaan en u er ook zin in kreeg (gehoorverslag CGVS p.19). U stelt daarbij verschillende keren dat homoseksualiteit iets is waar men ‘gewend’ aan dient te geraken (gehoorverslag CGVS p.21). U gelooft daarbij stellig dat het mogelijk is iemand te overtuigen om homoseksueel te worden.

*U gelooft dat het mogelijk is om om het even wie te overtuigen homoseksueel te worden maar dat men daarbij stap per stap te werk dient te gaan en de nodige gebaren dient te stellen zoals cadeautjes aanbieden (gehoorverslag CGVS p.26). **Dit getuigt van een visie op homoseksualiteit als iets wat 'geprobeerd wordt' en door anderen wordt opgedrongen, wat allerminst overeenkomt met de realiteit van een homoseksuele geaardheid als een wezenlijk onderdeel van iemands identiteit. Dit stemt in tegendeel eerder overeen met het discours gehanteerd in een homofob milieu, waarvan men zou verwachten dat u, zelf homoseksueel zijnde, zich er van zou afzetten.** Deze uiterst clichématige benadering van homoseksualiteit en de uiterst beknopte beschrijving van uw eerst ervaringen als homoseksueel zorgen ervoor dat de geloofwaardigheid van uw geaardheid reeds ernstig wordt ondermijnd.*

Ook op het vlak van enige persoonlijke reflecties ten opzichte van uw geaardheid slaagt u er niet in te overtuigen daadwerkelijk homoseksueel te zijn. Wanneer u wordt gevraagd wat er door u heen ging toen u zich er van bewust werd dat u aangetrokken bent tot mannen verklaart u dat het enerzijds moeilijk was omdat u wist dat het niet toegestaan was en dat u aan de andere kant uw natuurlijke gevoelens niet kon onderdrukken. Echter, zoals hierboven aangehaald, beschouwt u uw homoseksualiteit als iets waartoe u overtuigd werd door uw neef en waar u langzamerhand aan gewend bent geraakt. **Uw verklaringen omtrent uw zogezegde 'natuurlijke gevoelens' vinden derhalve geen weerslag in uw verklaringen over de manier waarop u zich bewust werd van uw homoseksuele geaardheid.** Waar u stelt het moeilijk te hebben gevonden blijkt u het louter over seksuele handelingen te hebben. U verklaart in het begin bang te zijn geweest voor uw entourage omdat u geen ervaring had, naarmate u er verder in ging en meer ervaring opdeed verklaart u geen schrik meer te hebben gehad om de liefde te bedrijven (gehoorverslag CGVS p.21). **U stelt expliciet dat het voornamelijk de seksuele daden waren waar u schrik voor had en noemt niets anders waar u het moeilijk mee had bij de ontdekking van uw geaardheid** (gehoorverslag CGVS p.21). U geeft daarbij aan nooit getwijfeld te hebben aan uw geaardheid aangezien het al in uw bloed was. U heeft het zonder enig probleem aanvaard en probeerde dit nooit te vermijden (gehoorverslag CGVS p.21). U uit dan ook geen enkele reflectie omtrent de ontdekking van uw homoseksuele geaardheid. **Bovendien valt ook in deze uw clichématige focus op de louter seksuele kant van de homoseksuele geaardheid op, nergens geeft u blijk van enige emotionele aspecten die bij de ontdekking van uw homoseksuele geaardheid zouden hebben gespeeld.** De verklaringen die u aflegt zijn een zodanig simpele en allerminst doorleefde weergave van de complexe realiteit waarmee een homoseksueel, opgroeiend en levend in een homofobe maatschappij als die in Tanzania, mee geconfronteerd wordt bij de bewustwording van de eigen seksuele geaardheid en de manifest vijandige perceptie ervan, dat geen enkel geloof kan worden gehecht daadwerkelijk dit proces van gewaarwording van uw geaardheid te hebben doorlopen. Er dient vastgesteld dat uit uw verklaringen eenduidig af te leiden valt dat u zich bij de ontdekking, en het ontluikende besef van uw homoseksuele geaardheid, helemaal geen vragen stelde, en u dit prompt aanvaardde. **U gaf geen enkele blijk van (werkelijke en doorleefde) ervaringen. Uw verklaringen wijzen op een volledig en manifest gebrek aan doorleefde ervaringen wat uw seksuele geaardheid volkomen ongeloofwaardig maakt.**

Vervolgens dragen uw verklaringen omtrent de ontdekking van uw omgeving van uw geaardheid en hun reactie hierop verder bij tot de ongeloofwaardigheid van uw homoseksuele geaardheid. Zo legt u uiterst vage, onrealistische en tegenstrijdige verklaringen af omtrent de manier en het tijdstip waarop uw directe omgeving op de hoogte was van uw geaardheid. U verklaart enerzijds dat sinds 2014 geruchten de ronde deden met betrekking tot uw geaardheid (gehoorverslag CGVS p.9), anderzijds verklaart u dat er reeds geruchten waren toen u zes maanden een relatie had (gehoorverslag CGVS p.22-23). U situeert het begin van deze relatie in 2011 (gehoorverslag CGVS p.10 en p.25). Deze tegenstrijdige verklaringen berokkenen de geloofwaardigheid van uw seksuele geaardheid verder ernstige schade. **Het is niet realistisch dat u zich er niet beter bewust van zou zijn vanaf wanneer het vermoeden leefde dat u homoseksueel was, zeker gezien het homofobe klimaat in Tanzania, valt te verwachten dat u hier meer duidelijkheid over zou verschaffen.** Bovendien bent u pas gehuwd in november 2012 (gehoorverslag CGVS p.8). Het zou u derhalve minstens duidelijk voor de geest moeten staan of er op het moment van het huwelijk al geruchten waren over uw geaardheid en zou u zich een beeld moeten kunnen vormen van de reactie van uw vrouw op deze geruchten. **U kunt evenmin de oorsprong van deze geruchten duiden.** U verklaart dat uw vrouw voor de scheiding al geruchten hoorde maar wanneer u wordt gevraagd over welke informatie het ging kunt u er enkel op wijzen dat Pemba een klein eiland is en mensen elkaar alles vertellen (gehoorverslag CGVS p.9). U geeft verder enkel aan dat mensen zagen dat u vaak bij A. langsging en daarom reden hadden u te verdenken (gehoorverslag CGVS p.22-23). U slaagt er echter niet in concrete elementen aan te brengen die dit vermoeden in uw omgeving zou hebben gestaafd.

U bent daarenboven niet eenduidig over wie op de hoogte zou zijn van uw geaardheid. U stelt dat u voor uw arrestatie nog geen problemen had gekend omdat niemand zeker wist dat u homoseksueel was, slechts drie personen zouden hier zekerheid over hebben gehad (gehoorverslag CGVS p.28). Dit is echter in strijd met uw eerdere verklaringen dat bij uw scheiding in 2015 zowel uw ouders, uw vrouw en de ouders van uw vrouw op de hoogte waren van uw geaardheid. Bij uw scheiding zouden zij u namelijk bij zich hebben geroepen en u zou toegegeven hebben homoseksueel te zijn (gehoorverslag CGVS p.24). Het schaadt uw geloofwaardigheid geen duidelijker zicht te hebben op wie al dan niet van uw geaardheid afwist. **De manier waarop uw vrouw uitsluitel zou hebben gekregen over uw geaardheid lijkt verder nogal bij de haren getrokken.** U stelt dat zij bij u een anomalie had vastgesteld en dat 'uw anus u verraden heeft'. Zij zou gemerkt hebben dat u al eerder de liefde had bedreven (gehoorverslag CGVS p.23). Het is weinig realistisch dat u verklaart dat uw vrouw u hier al eerder over had aangesproken maar dat u op dat moment besloot haar toe te geven dat u daadwerkelijk homoseksueel bent. **U bent bovendien uiterst beknopt in de weergave van haar reactie op deze ontdekking.** Wanneer u wordt gevraagd hoe zij heeft gereageerd stelt u enkel dat zij vertrokken is en er met haar ouders over heeft gesproken. Wanneer u wordt gevraagd of zij ook iets tegen u heeft gezegd op dat moment kan u enkel stellen dat zij 'iets' heeft gezegd en dat u daarop heeft toegegeven homoseksueel te zijn (gehoorverslag CGVS p.23). Dit getuigt opnieuw van een uiterst weinig doorleefde weergave van een cruciaal moment binnen uw beleving als homoseksueel. **Dit wordt nog versterkt door de vaststelling dat u niet op de hoogte bent van het standpunt van uw ouders ten opzichte van homoseksualiteit.** U verklaart dat zij stelden dat zij u niet meer wilden helpen eens zij wisten dat u homoseksueel was, u bent echter niet op de hoogte wat zij vinden van homoseksuelen en verklaart absoluut niet geïnteresseerd te zijn in de manier waarop zij over homoseksuelen denken (gehoorverslag CGVS p.24-25). Het valt moeilijk aan te nemen dat u geen enkele interesse zou hebben in hoe uw ouders tegen u aankijken nu zij weten dat u homoseksueel bent. Hieruit kan worden afgeleid dat u ook aan de hand van uw verklaringen omtrent de reactie van uw omgeving op uw homoseksualiteit niet kon overtuigen werkelijk homoseksueel te zijn. **Het is niet waarschijnlijk dat u in een homofobe omgeving er niet in zou slagen meer duidelijkheid te verschaffen over de manier dit werd opgevat en de personen die op de hoogte waren van uw geaardheid of niet meer doorleefde verklaringen zou kunnen afleggen over de reactie van uw onmiddellijke omgeving op uw geaardheid.**

Aangezien uit het bovenstaande blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw homoseksuele geaardheid kan er evenmin geloof worden gehecht aan de vervolging die u om die reden zou hebben ondergaan. Bovendien legt u ook op dit vlak tegenstrijdige en weinig concrete verklaringen af. U verklaart gearresteerd te zijn geweest en pas te zijn vrijgekomen nadat uw vader een borgsom had betaald. **Het is enigszins opmerkelijk dat uw vader bereid was deze borgsom te betalen,** u verklaart namelijk herhaaldelijk dat sinds uw ouders op de hoogte waren van uw geaardheid zij stelden dat u uw plan diende te trekken en u hen niet meer diende te vragen tussen te komen bij problemen (gehoorverslag CGVS p.24). Toch is het vervolgens uw vader die onderhandelt over uw vrijlating en uw borgsom betaalt (gehoorverslag CGVS p.15) en is hij zelfs degene die u in België documenten toestuurt (gehoorverslag CGVS p.12). **Evenmin bent u consequent over de voorwaarden die werden gesteld voor uw vrijlating.** Waar u eerst verklaart dat 25 000 shilling betaald werd voor uw vrijlating (gehoorverslag CGVS p.12), stelt u verder dat er 50 000 shilling werd betaald (gehoorverslag CGVS p.17), om gedurende uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken enkel te hebben verklaard dat zij uw paspoort in beslag namen in ruil voor uw vrijlating (vragenlijst CGVS vraag 3.5). **U geeft verder aan bedreigd te zijn geweest door de familie van A., u slaagt er echter niet in concreet aan te tonen wie van zijn familie u bedreigde.** U verklaart dat u door verschillende familieleden van hem bedreigd werd, u noemt daarbij zijn broers, zijn ooms en zijn neven. U slaagt er echter niet in ook maar één van hen bij naam te noemen. Ook van zijn twee broers herinnert u zich niet onmiddellijk hun naam (gehoorverslag CGVS p.16). Het is slechts na de pauze dat u meent zich de namen van zijn broers te herinneren (gehoorverslag CGVS p.17). Indien u vreest door hen vervolgd te worden en indien zij bovendien de naaste familie uitmaken van iemand waar u meer dan vier jaar een relatie mee had valt op zijn minst te verwachten dat u enige van hen spontaan bij naam zou kunnen noemen. Het feit dat u hier niet in slaagt brengt uw geloofwaardigheid verdere schade toe.

Het geheel van bovenstaande verklaringen zorgt er voor dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw homoseksuele geaardheid en aan de gevolgen die u hierdoor zou hebben ondervonden.

Waar u verklaart lid te zijn van het Civic United Front (CUF), kan ook dit geen aanleiding geven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus.

U verklaart officieel lid te zijn van deze partij maar u verklaart geen problemen te hebben louter omwille van uw lidmaatschap van deze partij (gehoorverslag CGVS p.7). U linkt de problemen die aan de basis liggen van uw vertrek eenzijdig aan de personen waar u een conflict mee had omwille van uw homoseksuele geaardheid (gehoorverslag CGVS p.6). Uit de informatie beschikbaar bij het Commissariaat-generaal (COI Focus – Tanzania; Civic United Front (CUF): situation des militants – 04.08.2015) blijkt daarenboven niet dat leden van het CUF enkel en alleen omwille van hun lidmaatschap problemen zouden kunnen kennen in Zanzibar. Er waren enige incidenten op samenkomsten van het CUF maar er wordt geen melding gemaakt van een actieve opsporing en vervolging van leden van het CUF. Zodoende wordt niet ingezien op welke manier uw loutere lidmaatschap van deze partij tot vervolging zou leiden en een erkenning tot vluchteling zou rechtvaardigen.

De documenten die u neerlegt zijn niet in staat uw geloofwaardigheid te herstellen. U legt een **arrestatiebevel en een brief van de politie van Pemba** neer waarin wordt gesteld dat u gearresteerd dient te worden op verdenking van prostitutie. Voor alle documenten neergelegd in een asielpcedure geldt in de eerste plaats dat zij gepaard dienen te gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Daarbij dient eveneens gewezen te worden op de hoge graad van corruptie die Zanzibar kent. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus – Tanzania, corruption au sein des institutions étatiques – 13.03.2015) blijkt dat 87% van de bevolking van Tanzania de politie en het gerecht als extreem gecorrumpeerd beschouwt. Een peiling in 2014 en 2015 toonde aan dat de fiscus, de politie en het gerecht de meest gecorrumpeerde instellingen van het land uitmaken. Hoewel men de strijd tegen corruptie wil aangaan besluit deze peiling dat 67% van de deelnemers zelfs een stijging ziet in de graad van corruptie. Deze corruptie mondt eveneens uit in het afleveren van frauduleuze documenten door verschillende overheidsinstanties. Een dergelijke hoge graad van corruptie brengt met zich mee dat allerhande documenten tegen betaling kunnen worden verkregen. Dit herleidt, in samenspraak met uw ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw seksuele geaardheid, de bewijskracht van de door u neergelegde documenten tot niets. **De attesten opgesteld door het Regenbooghuis** tonen verder enkel aan dat u deelnam aan activiteiten georganiseerd door deze vereniging, dit vormt echter geen bewijs voor uw homoseksuele geaardheid. Waar deze attesten stellen dat u verklaart vervolging te hebben gekend in uw land van herkomst vertrouwen zij hierbij louter op uw verklaringen en brengen zij geen bijkomende elementen aan die de conclusie van het Commissariaat-generaal op basis van deze zelfde verklaringen zou kunnen wijzigen. U legt vervolgens **verschillende kranten –en internetartikelen** neer. Deze artikelen betreffen echter enkel de algemene situatie in Tanzania ten opzichte van homoseksuelen. U verklaart nergens in deze artikelen persoonlijk vermeld te worden (gehoorverslag CGVS p.11). Het Commissariaat-generaal erkent het homofobe klimaat dat heerst in Tanzania en de vervolging die homoseksuelen er riskeren te ondergaan, echter, u slaagde er niet in aan te tonen dat dit risico ook in uwen hoofde zou bestaan gezien u er niet in slaagde uw homoseksuele geaardheid aannemelijk te maken. Dergelijke artikelen dragen niets bij aan de geloofwaardigheid van uw eigen seksuele geaardheid. **Uw rijbewijs en identiteitskaart** tonen verder enkel uw identiteit aan, wat in deze niet ter discussie staat. Op geen enkele manier kunnen deze identiteitsdocumenten de appreciatie omtrent uw seksuele geaardheid wijzigen. Uw advocaat laat tot slot verstaan haar twijfels te hebben bij het goede verloop van het gehoor, zij verklaart dat er gebreken van begrip en vertaling vielen op te merken. Zij geeft daarbij aan dit reeds op het einde van het gehoor te hebben benadrukt. Zij wijst inderdaad op het einde van het gehoor op een onduidelijkheid omtrent degene die op de hoogte waren van uw geaardheid maar geeft hierbij allerm minst aan dat het gehoor in slechte omstandigheden zou hebben plaatsgevonden of dat er andere problemen van begrip zouden zijn voorgevallen. Evenmin haalt zij in haar begeleidend schrijven andere voorbeelden aan waarover gedurende het gehoor misverstanden zouden hebben bestaan. Zelf formuleert u geen opmerkingen bij het verloop van het gehoor en verklaart u de vragen goed begrepen te hebben (gehoorverslag CGVS p.29). Er kan derhalve niet geconcludeerd worden dat er in dermate onregelmatigheden zouden zijn vastgesteld gedurende het gehoor dat dit de appreciatie van uw asielaanvraag zou kunnen wijzigen.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielaanvraag. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 8 december 2017 een schending aan van *"de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet"*, *"artikel 1 van de Vluchtelingenconventie van Genève van 28 juli 1951"*, *"artikel 4, lid 3, c van de Richtlijn 2004/83/EG inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming"*, *"de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen"*, *"artikel 27 van het K.B. tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS"*, *"de verplichting van de administratieve overheid om het geheel van de voorgebrachte elementen in overweging te nemen"*, *"de beginselen van behoorlijk bestuur en in het bijzonder het beginsel van de zorgvuldigheid"*, *"de manifeste appreciatie-fout"*.

Verzoeker haalt aan dat het tot de opdracht van de gemachtigde behoort om het relaas van verzoeker op zijn geloofwaardigheid te toetsen, maar dat de gemachtigde hierbij ook rekening dient te houden met de omstandigheden eigen aan verzoeker (artikel 27 van het K.B. van 11.07.2011 tot regeling van de rechtspleging voor het CGVS). Het verzoekschrift legt uit dat verzoeker een zeer ontspannen persoonlijkheid lijkt te hebben en leeft volgens het motto leven en laten leven. Zo probeert hij in het opvangcentrum ook goed overeen te komen met iedereen. Dat kan overkomen als oppervlakkigheid, maar het gaat ook over zelfbescherming en overleven.

Bovendien betoogt het verzoekschrift dat verzoeker in een Afrikaanse cultuur leefde waarvan de in Zanzibar gebruikte taal (het Swahili) homoseksualiteit niet met één precies woord definieert. *"Wikipedia leert ons dat de woorden msenge (speelt de rol van de vrouw) en basha (speelt de rol van de man) gebruikt worden. De msenge (boven) is de dominante partner en de basha (onder) wordt verondersteld relaties zowel met mannen als vrouwen te onderhouden. De msenge zou nog meer gestigmatiseerd worden dan de basha. Dit duidt al op de onderliggende maatschappelijke hypocrisie.*

In een taalcontext - het Swahili - die homoseksuele relaties op deze beperkte wijze beschrijft kan de gemachtigde niet verwachten dat er met dezelfde diepgaande woordenschat gesproken kan worden over de emoties die gepaard gaan met de eigen (ontluikende) ervaring van homoseksualiteit. Taal beïnvloedt denken en andersom. Hiermee dient rekening gehouden te worden. Vertaling wordt gedeeltelijk interpretatie. Bij het toetsen van de geloofwaardigheid dient de gemachtigde afstand te nemen van het Westers cultureel vooroordeel waarin men op een heel andere wijze homoseksualiteit bespreekbaar heeft gemaakt dan in Afrikaanse landen zoals Tanzania. De gemachtigde houdt hier niet afdoende rekening mee en voert een extreem selectieve lezing van het gehoorverslag door teneinde de vluchtelingenstatus te kunnen weigeren. De homoseksuele relatie met Ali zoals beschreven door verzoeker (zie feitenrelaas en gehoorverslag) en de rechtstreekse gevolgen daarvan op verzoeker klinken wel degelijk echt en doorleefd, maar deze verklaringen vindt verzoeker niet terug in de bestreden beslissing. De hoofzakelijk gesloten vragen brengen automatisch beperkte antwoordmogelijkheden met zich mee. Verzoeker kan/zal zelf niet gaan uitbreiden. Hij voelt zich hiertoe in ieder geval niet uitgenodigd. Bovendien wordt er ook onvoldoende rekening gehouden met de taalproblematiek die verschillende barrières opwerpt (lost in translation...). Zoals reeds gesteld is het Swahili beperkt in zijn omschrijving van homoseksualiteit."

Vervolgens wordt in het verzoekschrift een schending van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet aangevoerd. Ondanks het feit dat het gehoorverslag in de proceduuretaal het Nederlands is opgesteld is dit niet de taal waarin de gemachtigde het interview heeft afgenomen. Dit gebeurde in het Frans. Nergens blijkt uit dat de gemachtigde het Frans op een even goede wijze machtig is als het Nederlands. De raadsman van verzoeker heeft hierover onmiddellijk nog een fax verzonden aan het CGVS. (stuk 7). Verzoeker stelt dat zijn rechtszekerheid geschonden is.

Verzoeker vraagt de Raad de bestreden beslissing te vernietigen.

De aanvullende onderzoeksmaatregel zou er dan in bestaan een wettig gehoor af te nemen met het Nederlands als proceduretaal en taal van het onderzoek in de zin van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet. Dit is een rechtsregel die de openbare orde raakt.

Het verzoekschrift betoogt dat verzoekers relaas *“leest als een klassieke roman over de overgang van adolescentie naar volwassenheid. Wat hij beschrijft is een universeel wederkerend thema. De onduikende, aarzelende toenadering wordt heel mooi omschreven door verzoeker. Verzoeker is zelf nog een kind op dat moment en is eigenlijk zelf slachtoffer van misbruik als ziet hij dat zelf zo niet. Seks is een taboe zoals in de meeste samenlevingen. Hij weet met zichzelf nog niet echt blijf en wordt aangespoord door zijn neef. Na enige tijd laat hij zijn verzet, angst en onzekerheid varen.”*.

Verzoeker betoogt dat de conclusie in de bestreden beslissing dat verzoeker zich niet zou bewust geweest zijn van zijn homoseksualiteit haaks staat op de door verzoeker afgelegde verklaringen en verwijst naar pagina 18 van het gehoorverslag. Verzoeker haalt aan dat hij zijn relatie met A. eveneens tot in het detail heeft beschreven en verwijst naar het gehoorverslag, pagina's 21 en 22.

Waar verweerder de verklaringen van verzoeker aangaande het tijdstip van de ontdekking van zijn geaardheid door zijn omgeving tegenstrijdig, vaag en onrealistisch acht, houdt de gemachtigde geen rekening met het volgende: *“Wat eigen is aan een gerucht is uiteraard dat de oorsprong en dus eveneens het tijdstip niet met precisie kunnen worden aangeduid. Dat behoort tot de inherente kwaliteit van een gerucht. Een gerucht kan al lang bestaan zonder dat het voorwerp van het gerucht het zelf weet. Wanneer precies en wat precies bij een derde (de omgeving) belandt als gerucht is enkel bekend bij die derde (omgeving) en niet bij verzoeker. Enkel wanneer die derde (de omgeving) beslist verzoeker ermee te confronteren wordt het werkelijkheid voor verzoeker.*

Desalniettemin wordt verzoeker gedwongen een precieze datum te kleven hierop terwijl hij de werkelijke situatie van wat een gerucht is zeer goed omschrijft. Alleen neemt de gemachtigde hier geen genoegen mee. Verzoeker wil wel ter wille zijn een meewerken. Het is in deze context dat zijn verklaringen gelezen moeten worden.

Verzoeker wordt door de gesloten vraagstelling in een hoek gedruimd waaruit de gemachtigde dan later ogenschijnlijke tegenstrijdigheden puurt.

Dit is echter een manifeste appreciatie-fout. Ook blijkt geenszins uit de verklaringen van verzoeker dat deze op dit punt "onrealistisch" of "vaag" zijn.”.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker absoluut niet geïnteresseerd is in de manier waarop zijn ouders denken over homoseksualiteit, stelt verzoeker dit nooit te hebben gezegd en verwijst hij naar het gehoorverslag pagina 24.

Het verzoekschrift haalt aan dat het CGVS in de bestreden beslissing weinig geloof hecht aan de verklaringen van verzoeker omtrent de reactie van zijn ouders. Zo vindt verweerder het tegenstrijdig dat de ouders verklaarden dat hij zijn “plan maar moest trekken” maar dat “de vader anderzijds bereid was de borgsom te betalen”. Het verzoekschrift stelt in dit geval het volgende: *“Is het werkelijk tegenstrijdig dat een liefhebbende ouder ondanks het feit dat zijn zoon wegens een maatschappelijk taboe in de problemen komt met het gerecht deze zoon toch nog wenst te helpen? Is het werkelijk tegenstrijdig dat een liefhebbende vader zijn zoon eens deze zijn land ontvlucht is nog steeds wil helpen door het hem toesturen van documenten? Het tegendeel beweren is wel een bijzonder subjectieve en persoonlijke invulling van het begrip tegenstrijdigheid door de gemachtigde en getuigt van een manifeste appreciatie-fout.”*.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker tijdens zijn gehoor voor het DVZ *“enkel te hebben verklaard dat zij zijn paspoort in beslag namen in ruil voor zijn vrijlating”*. Verzoeker stelt dat dit nergens te lezen valt in de verklaring bij de DVZ. Hierover werd immer geen vraag gesteld bij de DVZ en hiervoor is geen ruimte voorzien in de vragenlijst. Het enige wat aangekruist werd onder vak 28 *“bij ontbreken van het eigen, legitiem paspoort”* onder de hoofding “persoonlijke documenten” is het hokje *“X in beslag genomen”*. Voor iets anders is er geen plaats. Het verzoekschrift betoogt dat verweerder zaken leest die er niet staan. Opnieuw getuigt dit van bijzonder onzorgvuldig bestuur.

Het feit dat verzoeker niet vermeld heeft dat er ook een borgsom werd betaald is volgens het verzoekschrift niet abnormaal, nu hem gevraagd werd wat hij vreesde bij terugkeer en verzoeker hierop antwoordde dat hij zijn rechtszaak vreesde. De omissie van de vermelding van de betaling van de borgsom kan niet aanvaard worden als een tegenstrijdigheid. Hij werd niet verwacht noch geacht dit te vermelden.

De tegenstrijdigheid over het bedrag van de borgsom, 25.000 shilling (p. 12) of 50.000 shilling (p.17), wijt verzoeker aan een fout in de vertaling. In ieder geval weegt dit als “tegenstrijdigheid” niet op tegen het geheel van de verklaringen, temeer daar het verzoeker zelf niet was die de borgsom betaalde maar zijn vader.

Waar het CGVS struikelt over het feit dat verzoeker er niet (onmiddellijk) in slaagt de familieleden van A. op te sommen, stelt het verzoekschrift dat verzoeker een relatie onderhoudt met A. en niet met diens familie. Zijn relatie met A. was niet officieel. Hij zal dan ook wel niet als “schoonzoon” in de familie geïntroduceerd zijn.

Het verzoekschrift haalt aan dat het gegeven dat de verklaringen van verzoeker geenszins ongeloofwaardig zijn werd hierboven reeds gestaafd. Stellen dat er gelet op een beweerde ongeloofwaardigheid geen geloof kan worden gehecht aan de voorgebrachte stukken houdt dus geen stand. Trouwens, de bewijzen dienen wel degelijk op zich te worden onderzocht.

Het verzoekschrift betoogt verder dat het CGVS er niet in slaagt aan te tonen dat de voorgebrachte documenten aangetast zouden zijn door corruptie. Op basis van een algemeen document kan de gemachtigde de door verzoeker aangebrachte bewijzen niet tot “niets” herleiden. Dit is de wereld op zijn kop. Met deze redenering kan geen enkele asielzoeker uit Tanzania een document voorbrengen. De redenering is absurd en getuigt niet van zorgvuldig bestuur. Indien de gemachtigde van oordeel is dat de documenten vals zijn kan zij deze laten onderzoeken.

Verzoeker benadrukt dat hij wordt vervolgd voor inbreuken op artikel 134 onderdeel c van de Strafwet (Pénal Decree Act n° 6) van 16 augustus 2004. Dit houdt in dat hij beschuldigd wordt van het aanzetten tot prostitutie. Uit het voorgelegde document blijkt dat hij zich op 3 november 2016 diende aan te bieden maar verzoeker had het land dan al ontvlucht en heeft dus verstek laten gaan.

De asielaanvraag van verzoeker wordt ondersteund door de volgende documenten:

- “- bootticket van 26 oktober 2016 op naam van verzoeker van Pemba naar Unguja (stuk 3)
- Opsporingsbericht van Pemba-politie — arrestatie m.b.t. strafbare feiten gepleegd op 22 oktober 2016 en vrij Engelse vertaling (Aan de familie bezorgd en per mail aan verzoeker verzonden.) (4)
- Oproeping van Mkoani District Court van 3 november 2016 (aan de familie bezorgd en per mail aan verzoeker verzonden) (5)”.

Amnesty International waarschuwde onlangs (2016-2017) dat de autoriteiten de LGBT gemeenschap hard aanpakt (bron: <https://www.amnesty.org/en/countries/africa/tanzania/report-tanzania/>).

Verzoeker brengt ook nog een gedetailleerde getuigenis voor van de heer Larcin die de geaardheid van verzoeker niet in twijfel trekt. (stuk 8)

Verzoeker is een regelmatige bezoeker van de rainbowhouse en andere gelegenheden. Ten bewijze wordt de getuigenis van de heer Oliviero Aseglio bijgebracht die het hoofd is van de dienst projecten en vorming van Rainbowhouse te Brussel. (stuk 9 en stuk 10)

Verzoeker nam deel aan de Gay Pride Brussel in mei 2017 waarvan foto's worden bijgebracht. (stuk 6)

Het verzoekschrift betoogt dat er dan ook geen twijfel kan bestaan omtrent de homoseksualiteit van verzoeker. Verzoeker heeft ondertussen een rechtszaak dat als een zwaard van Damocles boven zijn hoofd hangt en de familie van A. lust hem rauw. Er kan geen twijfel bestaan over het feit dat homoseksualiteit in Tanzania en Zanzibar een sociaal taboe uitmaken dat opgenomen is in de strafwet. Zijn vrees voor vervolging is gegrond in de zin van artikel 1, A van de Vluchtelingenconventie.

Het verzoekschrift vraagt de vordering gegrond te verklaren, de bestreden beslissing te vernietigen minstens te hervormen.

2.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker

- “3. bootticket van 26 oktober 2016 op naam van verzoeker van Pemba naar Unguja
- 4. Opsporingsbericht van Pemba-politie — arrestatie m.b.t. strafbare feiten gepleegd op 22 oktober 2016. Aan de familie bezorgd en per mail aan verzoeker verzonden.
- 5. Oproeping van Mkoani District Court van 3 november 2016 aan de familie bezorgd en per mail aan verzoeker verzonden.
- 6. foto's deelname Gay Pride Brussel

7. fax van raadsman verzoeker aan CGVS na gehoor

8. getuigenis van de heer Sonam Jonathan Larcin van 24 november 2017

9. getuigenis van het hoofd van Projecten en Opleiding de heer Oliviero Aseglio van het RainbowHouse te Brussel van 7 juli 2017

10. getuigenis van het hoofd van Projecten en Opleiding de heer Oliviero Aseglio van het RainbowHouse te Brussel van 26 september 2017'.

Ter zitting legt verzoeker een bijkomende brief neer van de heer Oliviero Aseglio van het Rainbow House te Brussel van 16 februari 2018.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de procedure

2.4.1. De Raad merkt op dat verzoeker er verkeerdelijk van uitgaat dat de taal van de procedure en de taal van het verhoor dezelfde moeten zijn. Hij werd overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet ervan in kennis gesteld dat de gehele procedure in het Nederlands zou verlopen (administratief dossier, stuk 20). De verschillende verhoorverslagen en de bestreden beslissing werden volledig in het Nederlands opgesteld. De taal die voor de asielprocedure werd aangewezen – het Nederlands – is dan ook gebruikt tijdens de gehele procedure, zodat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet correct werd toegepast. Voormelde wetsbepaling regelt immers enkel het taalgebruik bij het eigenlijk onderzoek van de asielaanvraag. Het wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Artikel 51/4 is niet geschonden omdat het interview zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal of omdat de tolk zich bij het interview bediende van een andere taal dan de proceduretaal. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat er zich tijdens het CGVS-verhoor geen vertaalproblemen hebben voorgedaan, dat noch verzoeker, noch zijn advocaat tijdens het verhoor opmerkingen hebben gemaakt aangaande de vertalingen of de taalkennis van de dossierbehandelaar en dat verzoeker alle vragen goed heeft begrepen. Aldus kan blijken dat het niet voorzien in een bijkomende tolk Frans op geen enkele wijze een invloed heeft gehad op het correcte verloop van de behandeling van verzoekers asielaanvraag.

2.5. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.5.1. Verzoeker beweert vervolging te vrezin in zijn land van herkomst omwille van zijn homoseksuele geaardheid en omdat hij lid is van het Civic United Front (CUF).

2.5.2. Waar verzoeker verklaart officieel lid te zijn van het Civic United Front (CUF), verklaart hij zelf geen problemen te hebben louter omwille van uw lidmaatschap van deze partij (*“Heeft u nog andere problemen gehad omwille van die partij behalve door die personen?” “Nee, geen anderen problemen”*. gehoorverslag CGVS p.7). De bestreden beslissing stelt terrecht *“Uit de informatie beschikbaar bij het*

Commissariaat-generaal (COI Focus – Tanzania; Civic United Front (CUF): situation des militants – 04.08.2015) blijkt daarenboven niet dat leden van het CUF enkel en alleen omwille van hun lidmaatschap problemen zouden kunnen kennen in Zanzibar. Er waren enige incidenten op samenkomsten van het CUF maar er wordt geen melding gemaakt van een actieve opsporing en vervolging van leden van het CUF. Zodoende wordt niet ingezien op welke manier uw loutere lidmaatschap van deze partij tot vervolging zou leiden en een erkenning tot vluchteling zou rechtvaardigen. Verzoeker stelt tijdens het CGVS-verslag dat hij enkel problemen had met bepaalde personen uit het CUF omwille van zijn homoseksuele geaardheid. Dit wordt onder besproken.

2.5.3. De Raad neemt aan dat het aantonen van een seksuele geaardheid gevoelig kan liggen en niet evident is. Indien de kandidaat-asielzoeker echter geen bewijs kan verschaffen aangaande zijn of haar seksuele oriëntatie en/of er is een gebrek aan specifieke informatie betreffende de status van LGBT in het land van herkomst, dan stelt ook UNHCR dat de seksuele oriëntatie dient te blijken uit de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker (UNHCR, “*Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity*”, Genève, 2008, nr. 35). De Raad benadrukt dat kan verwacht worden dat verzoeker minstens doorleefde verklaringen aflegt aangaande zijn eigen homoseksuele bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van homoseksualiteit die verder reiken dan stereotiepe opvattingen over homoseksualiteit. Ook kan sociale aanknopingspunten worden verwacht en dus enige bekendheid worden aangetoond met de situatie van homoseksuelen in zijn land van oorsprong en eventueel ook in België. Van een asielzoeker die zichzelf identificeert als homoseksueel en omwille van deze seksuele geaardheid beweert een vrees te hebben of een risico te lopen in zijn land van oorsprong kan worden verwacht dat hij dit overtuigend aantoont.

2.5.4. Verzoekers verklaringen aangaande de ontdekking en beleving van zijn homoseksualiteit kunnen niet overtuigen. Zo stelde verzoeker dat hij bewust werd van zijn homoseksualiteit op veertienjarige leeftijd toen hij op de “*Primary school*” zat, “*Ik herinner me dat ik in dezelfde kamer sliep als mijn neef. Mijn neef begon me uit te dagen, gezien mijn leeftijd wist ik van niets. (...) Toen we aankwamen in de kamer zij hij me 'homo pénétré', toen ik hem uitleg vroeg zei hij dat het hem goed deed en hij wou dat ik die ervaring met hem deelde. Het is met hem dat het begonnen is. (...) Hij heeft mijn penis genomen, hij heeft hem in zijn anus gedaan. Daarna wou hij dat ik dat ook deed. Zo is dat begonnen.*” (gehoorverslag van het CGVS van 28 september 2017 (hierna: CGVS-verslag), p. 18). Verzoeker verduidelijkt even later dat zijn neef in het begin gewoon praatte over homoseksuele seks, “*In het begin zei hij dat hij bepaalde dingen deed en er veel plezier aan beleefde*”, en dat er tijd was tussen de eerste keer dat hij dergelijke dingen zei en de eerste echte daden (CGVS-verslag, p. 18). Verzoeker gaf aan dat zijn neef over zijn eigen seksuele betrekkingen sprak en verzoeker aanspoorde om het ook eens te proberen, maar dat verzoeker afstand nam (CGVS-verslag, p. 18-19). Verzoeker stelde vervolgens dat het hem in het begin niets zei, maar “*Op een bepaald moment beeldde ik me in dat het de moeite was om het te proberen. De leeftijd die ik toen had was gevaarlijk, het was een risicovolle leeftijd. Ik ben op avontuur gegaan.*” (CGVS-verslag, p. 19). Over deze leeftijd stelde verzoeker, “*Ik praat over de adolescentie, het is de leeftijd dat het lichaam soms raar reageert.*” (CGVS-verslag, p. 19). Gevraagd wat ervoor gezorgd had dat verzoeker akkoord was om het te proberen met zijn neef, antwoordde hij “*Het idee is zo in me opgekomen. Ik had die zin. (...) Aan de ene kant drong hij aan, aan de andere kant is het door mijn hormonen.*” (CGVS-verslag, p. 19). Verzoeker reduceert de homoseksuele geaardheid aldus louter tot het stellen van seksuele handelingen. Dat verzoeker niet weet wat de homoseksuele geaardheid inhoudt, blijkt uit zijn herhaalde verklaring dat homoseksualiteit iets is waar men aan “gewend” dient te raken (CGVS-verslag, p. 21). Bovendien gelooft verzoeker dat het mogelijk is iemand te overtuigen om homoseksueel te worden (“*Denkt u dat het mogelijk is om iemand te overtuigen om homoseksueel te worden?*”, “*Natuurlijk, het is mogelijk.*”, “*Denkt u dat u iedereen, om het even wie, zou kunnen overtuigen, ik, de tolk, uw advocaat?*”, “*Het is mogelijk, maar het gaat progressief, je kan niemand in één keer overtuigen. Zelfs iemand die eerst niet overtuigd was, kan uiteindelijk het wel zijn door mijn gebaren. Zoals cadeaus aanbieden.*”, CGVS-verslag, p. 26). Voorgaande vaststellingen wijzen er slechts op dat verzoeker homoseksualiteit ziet als iets dat geprobeerd wordt en door anderen wordt opgedrongen. Dergelijke visie stemt geenszins overeen met de realiteit van een homoseksuele geaardheid als wezenlijk onderdeel van iemands persoonlijkheid. De manier waarop verzoeker homoseksualiteit voorstelt – als iets waarbij men betrokken geraakt, waartoe men kan beslissen, als het product van een hormonenkwestie tijdens de puberteit - toont een compleet gebrek aan doorleefde ervaringen als homoseksueel aan.

Uit deze clichématige benadering van homoseksualiteit waarbij verzoeker niet verder komt dat seksuele handelingen en oppervlakkige verklaringen over deze eerste seksuele ervaringen, kan niet afgeleid worden dat verzoeker homoseksueel zou zijn. Het argument in het verzoekschrift, dat verzoeker een zeer ontspannen persoonlijkheid heeft en leeft volgens het motto ‘leven en laten leven’, kan verzoekers

ondoorleefde verklaringen over zijn homoseksuele bewustwording niet verschonen. Bovendien blijkt verzoekers ook in Tanzania niet bijzonder geïnteresseerd in zijn partner. Waar het verzoekschrift stelt *“het CGVS struikelt over het feit dat verzoeker er niet (onmiddellijk) in slaagt de familieleden van A. op te sommen, stelt het verzoekschrift dat verzoeker een relatie onderhield met A. en niet met diens familie. Zijn relatie met A. was niet officieel. Hij zal dan ook wel niet als “schoonzoon” in de familie geïntroduceerd zijn”*, kan dit slechts bevestigen dat verzoeker geen relatie aanging enkel, voor zover waarachtig, *quod non*, seks met een man. Dit klemt te meer nu verzoeker beweerde dat deze familie hem bedreigde en liet vervolgen. Verzoeker toont hiermee een verregaande desinteresse aan zowel in zijn beweerdelijke vervolging, alsook in het lot van A.. Er kan hieruit evenmin een bestaan van een relatie, laat staan een homoseksuele relatie blijken.

2.5.5. Ook de vaststelling dat verzoeker zijn homoseksuele geaardheid zonder enig probleem aanvaardde (CGVS-verslag, p. 21-22), komt ondoorleefd en oppervlakkig voor. Dergelijke houding kan immers geenszins overtuigen in het licht van de homofobe samenleving in Tanzania, waarin verzoeker opgroeide en leefde. Het is redelijk te veronderstellen dat het ontdekken van de eigen homoseksuele geaardheid een zekere ongerustheid meebrengt, minstens een zoeken naar een draaglijke aangepaste levensstijl. Ook verzoeker had moeten ervaren dat de maatschappij, zijn vrienden en familie een homoseksuele geaardheid niet als *“normaal”* aanzien en dit directe gevolgen had voor verzoekers keuze van vrienden, zijn handelswijze en zijn plaats in de samenleving. Dit klemt te meer nu verzoeker trouwde en vader werd. Aldus kan verwacht worden dat hij doorleefde verklaringen aflegt aangaande zijn eigen homoseksuele bewustwording en ervaringen, de eigenheid van homoseksualiteit, *quod in casu non*.

Verzoekers voorgehouden homoseksuele geaardheid wordt verder ondergraven, nu hij vage, tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegt over de manier en het tijdstip dat zijn omgeving zijn geaardheid te weten kwam. Zo verklaarde verzoeker aanvankelijk dat er sinds 2014 geruchten de ronde deden over zijn geaardheid (CGVS-verslag, p. 9). Later gaf hij aan dat de geruchten begonnen toen hij ongeveer zes maanden een relatie had met A. (CGVS-verslag, p. 22-23). Verzoeker situeert het begin van zijn relatie met A. in het begin van 2011 (CGVS-verslag, p. 10, p. 25). Dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande het bekend worden van zijn seksuele geaardheid, doet afbreuk aan zijn loutere beweringen hieromtrent. Het is inderdaad zo dat een gerucht *“al lang [kan] bestaan zonder dat het voorwerp van het gerucht het gerucht zelf weet”*, zoals in het verzoekschrift wordt aangevoerd. Echter, verzoeker zou op eenduidige wijze moeten kunnen aangeven wanneer hij dan precies kennis heeft genomen van deze geruchten, los van het feit hoe lang deze al de ronde doen. Opnieuw komt het voor dat verzoeker deze verklaringen aflegt als losstaande feiten zonder deze te betrekken op zijn leven. Verzoeker had in deze periode een relatie had met zijn vrouw met wie hij op 30 november 2012 huwde, hij ging veel naar het buitenland en werkte kort voor de televisie. Hij zou dan ook minstens moeten weten wat er in deze periode bekend was, wat hij deed en hoe hij ermee omging. Dit blijkt niet uit zijn verklaringen. Van verzoeker, die als homoseksueel in een homofobe samenleving als Tanzania zou hebben geleefd, kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich een voorzichtige en alerte houding aanmeet en dan ook bewust is van eventuele vermoedens van zijn omgeving over zijn geaardheid. Verzoeker kan overigens de oorsprong van deze vermoedens niet aanduiden (CGVS-verslag, p. 9, p. 22-23). Hij is evenmin eenduidig over wie dan op de hoogte zou zijn van zijn geaardheid. Zo stelde hij initieel dat op het moment van zijn scheiding in 2015 zowel zijn ouders, zijn vrouw als de ouders van zijn vrouw op de hoogte waren van zijn seksuele geaardheid (CGVS-verslag, p. 24), terwijl hij even later aangaf dat hij voor zijn arrestatie nog geen problemen had gekend omdat niemand, behalve drie personen, met zekerheid wist dat verzoeker homoseksueel was (CGVS-verslag, p. 28). Bovendien komt de manier waarop verzoekers echtgenote op de hoogte kwam van verzoekers seksuele geaardheid stereotiep, en vergezocht voor (*“De mensen zeiden haar dat ik Ali bezocht. Op een dag heeft ze me geobserveerd en ze zag een anomalie.”*, *“Leg uit?”*, *“Ik heb het over mijn anus, je kon zien aan mijn anus dat ik de liefde had bedreven met A. Mijn anus heeft me verraden.”*, CGVS-verslag, p. 23). Dit blijkt tevens uit verzoekers beknopte verklaringen over de reactie van zijn vrouw toen zij beweerdelijk ontdekte dat hij homoseksueel was (*“Ze is vertrokken en heeft er eerst met haar ouders over gesproken.”*, *“Heeft ze iets tegen u gezegd?”*, *“Ze heeft me iets gezegd, ik heb toegegeven dat ik homoseksueel was. Ter verdediging heb ik gezegd dat ik ook met haar de liefde bedreef, totdat ze bevredigd was.”*, CGVS-verslag, p. 23).

Ook de vaststelling dat verzoeker niet op de hoogte is van het standpunt van zijn ouders ten aanzien van homoseksualiteit, ondergraaft zijn bewering homoseksueel te zijn en wijst er slechts op dat hij niet verontrust was (*“Het is moeilijk om over hun positie te praten, ik weet niet of ze een bepaalde positie hebben. Ze lieten verstaan dat ze niet meer zouden tussenkomen in mijn zaken. Ze zouden het familiaal problemen trachten op te lossen, verder moest ik mijn plan trekken.”*, CGVS-verslag, p. 24; *“Ik weet niet*

wat ze er van denken, ik ben tot op vandaag in contact.”, CGVS-verslag, p. 25). Het is niet aannemelijk dat verzoeker geen enkele interesse zou hebben in het standpunt van zijn ouders ten opzichte van zijn homoseksuele geaardheid en homoseksualiteit in het algemeen. Uit het geheel van verzoekers verklaringen kan geen homoseksuele geaardheid blijken.

2.5.6. Waar in het verzoekschrift wordt betoogd dat verzoeker door de gesloten vraagstelling van de dossierbehandelaar in een hoek gedruimd waaruit deze laatste dan later ogenschijnlijke tegenstrijdigheden puurt, ziet de Raad niet in – noch licht verzoeker toe – om welke gesloten vragen het dan zou gaan. Verzoeker somt in het verzoekschrift immers slechts open vragen op. Bovendien licht verzoeker ook niet toe wat hij dan wel nog had willen aangeven.

2.5.7. Gezien de Raad geen geloof hecht aan verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid, kan evenmin geloof gehecht worden aan de door hem ondergane vervolging omwille van zijn homoseksualiteit. De ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag wordt bevestigd door verzoekers tegenstrijdige en vage verklaringen hieromtrent. Zo legt verzoeker incoherente verklaringen af aangaande de voorwaarden van zijn vrijlating (vragenlijst CGVS, punt 3.5; CGVS-verslag, p. 12, p. 17). Verder is het niet aannemelijk dat verzoeker verklaarde bedreigd te zijn door familieleden van A., terwijl hij niet concreet kon aanduiden wie van A.’s familie hem dan bedreigde (CGVS-verslag, p. 16).

2.5.8. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag niet herstellen. Een document moet, om bewijswaarde te hebben, immers coherente en geloofwaardige verklaringen ondersteunen, *quod non in casu*, gelet op het voorgaande.

Het bootticket van 26 oktober 2016 toont slechts aan dat verzoeker op 26 oktober met de boot van Pemba naar Unguja is gevaren.

Verzoeker legt een geschreven opsporingsbericht van Pemba-politie en een aanhoudingsbevel van Mkoani District Court neer, waarin wordt gesteld dat verzoeker gearresteerd moet worden op verdenking van prostitutie. De bewijswaarde van een document moet beoordeeld worden aan de hand van alle nuttige gegevens uit het administratief dossier en de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming en de landeninformatie. Het volstaat dan ook niet om een document neer te leggen om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Daarbij dient eveneens gewezen te worden op de hoge graad van de corruptie die Zanzibar kent. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “*Tanzanie, corruption au sein des institutions étatiques*” van 13 maart 2015) blijkt dat 87% van de bevolking van Tanzania de politie en het gerecht als extreem gecorrumpeerd beschouwt. Een peiling in 2014 en 2015 toonde aan dat de fiscus, de politie en het gerecht de meest gecorrumpeerde instellingen van het land uitmaken. Hoewel men de strijd tegen corruptie wil aangaan besluit deze peiling dat 67% van de deelnemers zelfs een stijging ziet in de graad van corruptie. Deze corruptie mondt eveneens uit in het afleveren van frauduleuze documenten door verschillende overheidsinstanties. Een dergelijke hoge graad van corruptie brengt met zich mee dat allerhande documenten tegen betaling kunnen worden verkregen. Verzoekers asielaanvraag is, zoals hoger gesteld, om meerdere redenen ongeloofwaardig. Het opsporingsbericht kan de lacunes, strijdigheden niet opvullen, noch de Raad anders doen besluiten.

De getuigenissen van 7 juli 2017 en 26 september 2017 van de heer Oliviero Aseglio, hoofd Projecten en Opleiding van het Rainbouse, tonen verder enkel aan dat verzoeker deelnam aan activiteiten georganiseerd door deze vereniging. De foto’s van verzoeker op de Gay Pride in België tonen enkel aan dat verzoeker op dit event aanwezig was, maar zijn geen bewijs van een homoseksuele geaardheid. Iedereen, ongeacht zijn of haar seksuele geaardheid, is immers welkom op dergelijk activiteiten en evenementen.

De getuigenis van de heer Sonam Jonathan Larcin van 24 november 2017 heeft geen officieel, noch objectief karakter hebben, zodat de bewijswaarde ervan slechts relatief is. Bovendien is deze getuigenis gebaseerd op verklaringen van verzoeker “*il m’a raconté son histoire (...)*”, welke reeds ongeloofwaardig bevonden werden.

Ook het gegeven dat Sonam Larcin zelf homoseksueel zou zijn (“*Etant moi-même homosexuel (...)*”), betekent niet dat hij de homoseksualiteit van anderen (met zekerheid) kan vaststellen.

De attesten van het Regenbooghuis en ook deze van 16 februari 2018, neergelegd ter zitting, betwist de beslissing van de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen.

Oliviero Aseglio, die het attest heeft opgesteld, vermeldt dat hij het verhaal van verzoeker meerdere keren gehoord heeft en dat deze op constante en coherente wijze kan uiteenzetten waarom hij zijn land diende te ontvluchten. Het is echter niet aan een LGBTI-organisatie om de beoordeling van een asielaanvraag te doen, doch wel aan de asielinstanties en beroepsinstanties die hiertoe wettelijk verplicht zijn.

2.5.9. De overige door verzoeker op het Commissariaat-generaal voorgelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen evenmin wijzigen.

De verschillende kranten- en internetartikelen betreffen slechts de algemene situatie in Tanzania ten aanzien van homoseksuelen. Verzoeker wordt nergens persoonlijk in deze artikelen vermeld (CGVS-verslag, p. 11). Deze artikelen kunnen dan ook verzoekers geaardheid niet aantonen. Gezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers homoseksuele geaardheid, hebben deze artikelen geen betrekking op verzoeker.

Verzoeker legt tevens zijn rijbewijs en identiteitskaart voor. Deze tonen hoogstens zijn identiteit aan, welke niet betwist wordt.

2.5.10. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 4.3 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 dient daargelaten richtlijnen geen directe werking hebben, deze richtlijn intussen reeds sedert door de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), werd hervormd. Verzoeker licht hoe dan ook niet toe waarom hij wijst op artikel 4.3 de Kwalificatierichtlijn geschonden zou zijn nu zijn verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvond en daarbij rekening werd gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker "*teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen*". Dit is immers *in casu* het geval en uit het verzoekschrift kan blijken dat verzoeker dit ook niet betwist, doch enkel stelt niet akkoord te kunnen gaan met de afwijzing van zijn asielaanvraag.

2.5.11. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het maken van verwijten naar het CGVS, het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren.

2.5.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.6. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.6.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6.2. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.7. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.7.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK